

СИРОМАХЪТЪ И БАБА МАРТА

Народна приказка

Единъ сироманъ билъ много работливъ, но колкото и да се трудѣлъ, все оставалъ беденъ.

Единъ день си казалъ на ума: — Всички хора иматъ по нѣкой светия за закрилникъ, азъ пъкъ ще си избира баба Марта, на нея никой не служи!

И направилъ курбанъ на първия день на месеца.

Тогава баба Марта му се явила и му казала:

— Азъ ще те науча, какъ да забогатѣешъ, само добре ме слушай!

стадото съ сипаница и да го погуби.

Късметътъ отишелъ за сипаницата, а баба Марта се явила на човѣка и го научила, да смѣни овцетѣ съ говеда.

Човѣкътъ послушалъ баба Марта.

Тогава пъкъ късметътъ отишелъ да доведе болестъ за говедата.

Баба Марта пакъ се явила на човѣка и му казала да ги смѣни за коне.

Дошълъ пакъ късметътъ, ядосалъ се и тръгналъ да донесе шуга за конетѣ.

Баба Марта сега посъветвала човѣка да размѣни всичките коне за едно голѣмо лозе.

Тогава късметътъ намислилъ да се представи на заякъ, и когато човѣкътъ тръгналъ да си подрѣзва лозето, той да се пхне между краката му, човѣкътъ ще замахне съ сърпа да го заколи, но заякътъ ще го препъне да падне, да си посѣче краката, да остане сакатъ.

Баба Марта се явила веднага на човѣка и го научила, като види заяка, да хвърли сърпа на страна, па да вземе да разгърне единъ човалъ между краката си, за да влѣзе заяка въ човала.

— Пъкъ после бий, бий, колкото си искашъ!

Така и направилъ човѣкътъ. Хваналъ заяка, почналъ да го бие, а късметътъ извикалъ:

— Пусни ме, моля ти се, отсега нататъкъ нѣма да ти прѣча,

а ще работя за тебъ, да станешъ още по богатъ!

Преразказалъ и илюстриралъ

Наумъ х. Младеновъ

И баба Марта го посъветвала, когато дойде лѣто да събере тръни. А презъ месецъ мартъ тя ще донесе голѣмъ студъ и снѣгъ, та ще почне да мре добитъкътъ отъ гладъ. Тогава ще дойде при него единъ търговецъ и ще му предложи много пари за трънитѣ. Но той да не се съгласява, ами да се спазари, да храни овцетѣ му съ трънитѣ, пъкъ като дойде пролѣтъ, да си раздѣлятъ овцетѣ.

Така и станало. Човѣкътъ похранилъ нѣколко дни стадото, но баба Марта донесла хубаво време, огрѣло слънце, та въ три дни се стопилъ снѣгътъ и овцетѣ почнали да пасатъ трева. Човѣкътъ и търговецътъ си раздѣлили овцетѣ.

Така се сдобилъ човѣкътъ съ много овце и станалъ богатъ. Като видѣлъ това късметътъ му, зачудилъ се и си казалъ:

— Азъ на моя господаръ нито му работя, нито му помагамъ, отъ къде ли е спечелилъ той толкова голѣмо стадо?

И се зарекълъ да му зарази

ВЕСТНИКЪ НА ЖЕНАТА

е най-добрия вестникъ за майките. Отъ него тѣ ще научатъ да възпитаватъ правилно своите деца, да имъ готвятъ вкусни и разнообразни гостби, да шиятъ на тѣхъ и на себе си разни дрешки и пр. „Вестникъ на жената“ излиза всѣка седмица въ 8 голѣми страници, съ богатъ литературенъ, домакински и моденъ материалъ. Отдѣленъ брой 4 лева. Записватъ се абонатки за второто полугодие. Рекламенъ абонаментъ 80 лв. заедно съ книги премии за 100 лв. Суми и писма на адресъ: Вестникъ на жената — София, Лега, 33. Пощенска чекова смѣтка 750. Абонирайте се! Препоръчайте го на вашитѣ близки и познати!

Борисъ Василевъ

МЪДРИЯТЪ ОВЧАРЪ

Нѣкога живѣлъ страшниятъ царъ Вълкадинъ. Очитъ му били винаги злобно притворени. Отъ това почнали да го болятъ. Отначало царятъ ги избѣрвалъ, но скоро почналъ гнѣвно да търка съ ржце. Очитъ подпухнали и той вече едвамъ проглеждалъ отъ съззи.

Тогава глашатаи завикали по всички площади:

— Който излѣкува очитъ на царя, ще получи голѣма награда.

Много лѣкари влѣзли въ двореца, ала нито единъ не излѣзалъ живъ. Недоволниятъ владетелъ заповѣдалъ да ги посичатъ. Останалъ само единъ лѣкаръ. Царятъ пратилъ за него. Лѣкарътъ взелъ сбогомъ съ жената и децата си и тръгналъ. По пътя го навалили овчарски кучета. Овчарътъ дотичалъ да го отварди и се слисалъ:

— Какво ти е, пжтнице? Да не си нѣщо боленъ?

— Болестъта е китка — въздхналъ лѣкарътъ и отпра-

вилъ всичко.

Вмѣсто да го съжали, овчарътъ почналъ да се смѣе.

— Защо се смѣешъ? — попиталъ учудено лѣкарътъ.

— Какъ да се не смѣя? Я сваляй твоите дрехи и навличай моите. Нека мене посѣкатъ. Ти само пази стадото.

Сжация день претоблѣчениятъ овчаръ се поклонилъ и казалъ:

— Царю честити, дойдохъ да получа богатата награда.

— Ахъ, глупецо, донесе ли и твоята глава? — изръмжалъ царятъ.

— И косъмъ нѣма да падне отъ нея, ами дай да прегледамъ очитъ ти — засмѣлъ се овчарътъ и спокойно приближилъ трона.

Царятъ толкова се учудилъ, че се помжчилъ да види добре, тоя безуменъ човѣкъ. А овчарътъ разгледалъ зачервенитѣ му очи:

— Сжщата болестъ! Все отъ очитѣ почва, а после... а после... не смѣя да кажа!...

Красотитѣ на родната страна

Бѣлоградчишките скали

Наредени като приказни замѣци, тѣ представляватъ една вѣлшебна гледка. Който е ималъ радостта да имъ се любува отблизо, възправенъ на нѣкоя отъ тѣхъ, само той истински е видѣлъ хубостта имъ.

ПРОЛѢТЪ

Пѣй, звѣни, шуми и свири — и пристѣпва пролѣтъта надъ полета и баири — и ги кити съсъ цвѣтъ.

Вечъ синчецътъ се синѣе, теменугитѣ цвѣтятъ, сладкопойни птички пѣятъ, шъркели къмъ насъ летятъ.

А срѣлъ нивитѣ орача бодро крачи и оре — златно зърно да засѣе, да се люшнатъ класове.

Вл. Русалиевъ

КОНЬ И ГОСПОДАРЪ

Басня отъ Л. Н. Толстой

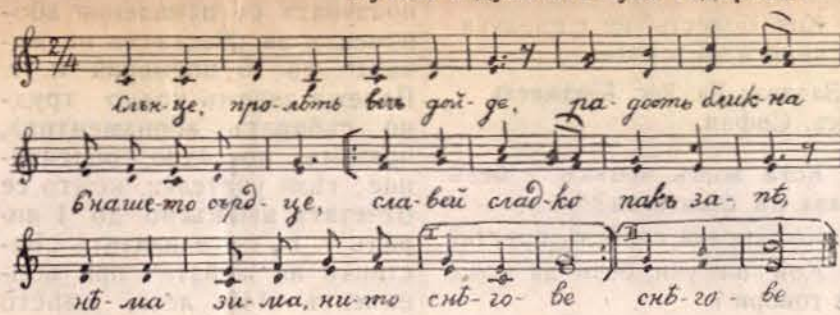
Единъ градинарь ималъ конь. Работата била много, а храната малко. И почналъ коньтъ да се моли Богу, да попадне у другъ господаръ. Тѣй и станало. Градинарьтъ продалъ коня на единъ грѣнчаръ. Коньтъ се зарадвалъ, но у грѣнчарътъ работата била още повече. И пакъ почналъ коньтъ да се оплаква отъ сѣдбата си и да

се моли да му се случи по-добъръ господаръ. И то станало. Грѣнчарътъ продалъ коня на единъ кожаръ. Когато коньтъ видѣлъ на двора конски кожи, заплакалъ и си казалъ:

— Охъ, горко ми! По-добре бѣше у предишнитѣ господари да си останѣхъ. Сега вече се вижда, че не за работа сѣ ме продали, а за кожата.

ПРОЛѢТЪ

Музика и думи отъ Лука Тодоровъ

Китни клони съ цвѣтове, лѣхъ на свежестъ въ синия просторъ, дивна прелестъ въ въ поле, веселъ глѣчъ и живи смѣхове.

Крачи шъркелъ дългокракъ, гордо стѣпя изъ познатий ширъ. Ето ластовица пакъ волно лута, стрелка се безспиръ.

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Рачо Стояновъ

Роденъ е на 6 октомврий 1883 год. въ гр. Дръново. Сега живѣе въ София.

Рачо Стояновъ е авторъ на най-хубавата бѣлгарска драма „Майсторъ“, която е играна въ Народния театръ и въ много градове и села. Наскоро излѣзе отъ него и една повестъ за възрастни „Майка Магдалина“, въ която се разказва за живота на една майка, останала вдовица съ три невръстни дѣщери. И тази му творба е една отъ хубавитѣ наши книги.

Въ този брой помѣстваме разказчето му „Слонъ“, написано по спомени отъ детскитѣ му години специално за малкитѣ читатели на „Славейче“.

ВЪ ОЧАКВАНЕ

Спятъ на топличко въ земята отъ октомврий семенцата, — чакатъ тѣ отъ небесата Слънчо златъ да ги погали.

Да имъ сгрѣе сърдичната съ топла, радостна усмивка, — да разтопи по полята бързо снѣжната покривка.

Че да бликнатъ и покриятъ съсъ зеленъ килимъ нивята, — и надежда да изпълни на орача пакъ душата.

Георги Костакевъ

